

CARTA PER OBRIR ELS ULLS

És divendres... són les dues de la matinada i no estàs amb mi. No puc dormir. Em desvetllo completament, i sonen les tres... les quatre... les cinc...

T'escric aquesta carta, perquè vull posar el meu cap en ordre.

Jo me n'adono de que intentar comprendre't és impossible. Dius que vas a la teva i mai millor dit, doncs tens una manera de ser molt egoista.

Un dia em dius que nosaltres som una parella, més o menys, un altra que ja no ho som, de vegades que només em vols pel llit i llavors em rebel·lo de tal manera que de seguida afegeixes que també soc alguna cosa més per a tu. Per últim, m'assabentes de que només sóc la teva persona de màxima confiança, i jo callo, i aguanto tot i més.

El dimecres vas decidir que te'n anaves de vacances així, de cop i volta, sense previ avís i et vas acomiadar de mi perquè jo et vaig obligar a fer-ho. Et suplicava que no marxessis, que et quedessis amb mi al menys una nit més, per acomiadar-nos. No vas voler de cap manera. Deies que necessitaves estar sol, per la teva salut, per aprimar-te i anar cada dia a la muntanya. Una conversa sense sentit on, digués el que digués jo, tenies que guanyar tu.

Aquesta vegada no m'he cregut res.. No es la primera que te'n vas pel teu conte, sense contar amb mi... però al menys m'havies avisat amb temps..

Després d'any i mig d'amistat, en el que no vas deixar d'anar-me al darrera, vaig començar a veure't com a parella i la primera vegada que vam tenir relacions intimes, vaig pensar que ja ho érem.

Aquella mateixa nit et vas aixecar del llit i em vas dir: jo me'n vaig a ballar. Pensava que aniríem els dos junts, però no va ser així. Em vas deixar ben clar que,

com que jo no sabia ballar, no t'ho passaries be amb mi. El telèfon va sonar i a la pantalla vaig veure el nom d'una dona. Vas parlar amb ella confirmant la vostra cita.

Llavors se'm va enfonsar el mon, no entenia res. Ara em veig a mi mateixa amb el cap baix, asseguda a la vora del llit, amb unes ganes boges de fotre el camp, però, malauradament, no ho vaig fer. Estava acostumada a sentir-me humiliada, menyspreada i ferida des de ben petita, i no me'n sabia sortir d'aquest cercle tan tòxic.

No podia entendre perquè, sabent tantes coses doloroses de mi, el meu amic íntim em fes això, després que li va costar tan aconseguir-me.

No passa res em vas dir, només me'n vaig a ballar i després tornaré a casa i ja està.

I jo et vaig creure perquè ho volia fer, m'havia aferrat a tu com a un clau roent, i com que no tenia res més no vaig voler pensar-hi més.

Els viatges continuats que has anat fent, sol, sempre sol, (segons tu, és clar). Els caps de setmana que has anat d'excursió sempre m'has deixat sola, només venint a casa teva de dimecres a divendres i després aquí et quedes, perquè tu tenies que fer... la teva vida social?

Ah! que n'he sigut de bleda.

Però tornem al principi... et vas acomiadar de mi perquè jo et vaig obligar a fer-ho i em vas donar tres petons dolcíssims i l'últim gaire bé amb llengua, que jo vaig rebutjar perquè no volia caure en el teu joc un altra vegada.

Em vaig quedar en el dubte del perquè em besaves d'aquella manera, doncs potser en aquests dos anys que hem mantingut aquesta estranya relació m'hauràs besat així unes tres vegades, com a molt.

Serà... serà... serà...? em preguntava i vet aquí que després de tres dies de silenci absolut, he tingut la teva resposta.

M'has enviat un missatge per telèfon, fred, molt fred en el que només en preguntes: com està el pati? i t'has acomiadat de mi enviant-me un petó net.

I jo no contesto el teu missatge perquè no vull, perquè ja no en tinc ganes, però dintre del meu cap bull la següent frase que ara sí que et diré: "El petó net que m'envies per llastimeta, te'l pots fotre a la bragueta", o dir-te que: "el petó net que m'envies per llastimeta, te'l guardes per a tu, que jo no soc una gosseta".

A què jugues amb mi? no vols ser estimat?... doncs tranquil, home, que no t'estimaré més. No vols ser ben tractat?, doncs no t'amoïnis que no et tractaré gens.

No sens res per les dones, perquè només som un tros de carn per a tu. No entens la nostra essència, ni vols entrar en les emocions per què cap dona et faci mal. Ah! però tu sí que pots fer-ne, de mal, de fet en fas, i molt.

No tens dret a fer-me el xantatge emocional que em fas utilitzant l'excusa de la teva salut, perquè si et "disgusto", em dius, que la teva malaltia de cor, es pot agreujar.

Sempre he fet el possible perquè estiguessis bé, però això per a tu no te cap importància, perquè com ja em dius, donat el cas de que ho necessitessis, hi ha una cua de dones que estarien disposades a cuidar-te.

Em vas dir, que em portaries de vacances una setmana i te n'has anat sense mi, una vegada mes i a corre-cuita. En fi, que no cal que et pregunti rés, no cal...

No fa falta que evitis les meves preguntes perquè quan et demano que em diguis la veritat, fugiràs, perquè saps que jo ja sospito la veritat. Aquesta vegada no et preocupis, que ja no et preguntaré rés.

No crec que aquesta carta et faci sentir ni fret ni calor, però a mi si que m'afecta i es per això que t'ho vull deixar escrit, perquè si te'n parlo, com altres vegades, et posaràs a mirar la tele i així canviaràs de tema.

Ja no tens límits per ferma mal i jo ja no ho puc suportar. No m'ho mereixo.

Es per tot això que t'he dit, i més, que vull apartar-me de la teva vida. Ja pots ser tan lliure com vulguis, que jo no t'emprenyaré més.

M'ha anat bé estar sola a casa teva aquets dies, passejant per les estàncies buides, sentint la teva absència, perquè me n'he adonat del qué puc esperar de tu... rés i solitud, molta solitud i cada vegada més i mes.

No et guardo rancor, no en sé, però si segueixo amb tu, la meva salut si que perilla i el meu cor també.

Probablement, amb la meva decisió, et donaré un gran alleujament. No t'ho reproto, no et reproto res. La culpable soc jo, per haver aguantat aquesta situació. T'allibero de tota culpa i et perdono el mal que m'has fet, perquè crec que no n'ets conscient.

Sempre me n'he sortit i ara també ho faré, però crec que ja es hora del meu relleu i com diu la cançó: "la amante próxima tiene mi sitio".

Simplement, adéu... ja he obert els ulls.